

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Α

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

ΠΑΝΩ σ' ένα κάθισμα βρισκεται, Πέρου, ά πάντοτε ή μιλαίδη. Τό έρριξα εκεί άτ' τή βραδείά τής κλοπής, πάνω στην ταραχή μου και κανείς δέν τό μετακίνησε από τότε.

Ο λόρδος Καίνικουρου σηκώθηκε και βγήκε έξω, πηγαίνοντας στην γκαρνταρόμπα.

Μόλις ή πόρτα έκλεισε πίσω του, ό Χόλμς έσκυψε γρήγορα-γρήγορα κοντά στη λαίδη Διάνα και τής ειπε σιγά :

—Μην άνησυχήτε και μην ταράσσετε, μιλαίδη. Τό Γαλάζιο Διαμάντι σας θά βρεθή... βρέθηκε...

βρισκεται σε μέρος ασφαλές.

—'Η λαίδη Διάνα χλώμασε.

—Τι έννοείτε, κύριε Χόλμς; ρώτησε με φωνή πούτρεμε.

—Σάς τό ειπα, μιλαίδη: Νά μην άνησυχήτε καθόλου. 'Ο κλέφτης τού διαμαντιού σας βρισκεται έδω.

—Πού; έτραύλισε ή λαίδη Διάνα, τρομερά άνησυχη.

—'Εδώ μπροστά σας, μιλαίδη.

—Κύριε Χόλμς, σάς βιετένω, μην παίζετε με τήν άγανάκη μου. Έξηγηθήτε, τί έννοείτε... τί θέλετε νά πείτε; 'Ο κλέφτης τού Γαλάζιου Διαμαντιού εν' έδω... έδω;

—Μάλιστα, μιλαίδη.

—Μέσα στό σπίτι μου;

—'Ακριβώς.

—'Υπομάρξτε λοιπόν, κ. Χόλμς, κανένα από τούς άνθρώπους μας;

—'Όχι, μιλαίδη, κάθε άλλο μάλιστα.

—Τότε;

—Πού εντε ό κλέφτης θέλετε νά πείτε, δέν εν' έτσι;

—Μάλιστα, κ. Χόλμς.

—Πού εντε ό άνθρωπος πού σας άρπαξε τόσο «βάνανω» τό κόμημά σας, ό άνθρωπος με τό πιστόλι, τό μαχαζή πανωφόρι και τό πλατύγυφο μαλακό καπέλλο;

—Ναι, ναι, ακριβώς έτσι ήταν ντυμένος.

—Δουτόν, μιλαίδη, ό άνθρωπος αυτός...

—'Ο άνθρωπος αυτός;

—Είμαι εγώ!

—Σεις!... Σεις, κ. Χόλμς;

—'Η λαίδη Διάνα σηκώθηκε άποτόμωσ δρθή και κτύταξε τόν άστινομωκό κα-τάκλητη.

—'Η είσθε τρελλός, ειτε με φωνή ταραγμένη, ή δέν είσθε σεις ό Σέρλοκ Χόλμς.

—'Ησυχάστε, μιλαίδη. 'Εγώ είμαι ό Σέρλοκ Χόλμς δίλος κ' δίλος. 'Εγώ είμαι επίσης ό κλέφτης τού Γαλάζιου Διαμαντιού.

—Σεις!... Σεις!... Και τότε... τότε;... Γιατί τό κάματε αυτό;

—'Όχι φυσικά γιά νά σας κλέψω τό Γαλάζιο Διαμάντι, μιλαίδη.

—'Αλλά; ρώτησε ή λαίδη Διάνα, με πνιγμένη φωνή.

—Γιά νά σας σώσω, μιλαίδη.

—Νά με σώσετε;

—'Ακριβώς. 'Ο λόρδος, μιλαίδη, τά γνωρίζει όλα, ή σχεδόν όλα. 'Ηξερε ότι τή βραδείά τής κλοπής, πριν πάτε στό χορό, τή στιγμή πού άνεβαίνατε στό άμάξι σας, ό Φρειδερίκος 'Αρσέ σάς πλησίασε και σας έδωσε μιá έπιστολή.

—Θεέ μου, κύριε Χόλμς!... έτραύλισε ή λαίδη Διάνα. Θά τρελλαθώ!...

—Μη φωνάζετε, μιλαίδη. Θά σας τά έξηγήσω όλα. Πρώ πάντοτε δίμως ήσυχάστε. 'Ο κίνδυνος έπέρασε. 'Ενώ πηγαίνατε με τό άμάξι σας στό χορό, ό λόρδος σάς παρακολούθησε ξεπίσω, μ' ένα άλλο άμάξι. 'Ετσι, όταν θά φτάνατε στον δονικόσ τού Κόνωντ, θά σας ζητούσε, μπρός σ' δίλους, νά του δίάσετε τήν έπιστολή, τήν άποία είχατε βάλει μέσα στό στηθόδεσμό σας. Τό ήξερα αυτό. Πώς τό ήξερα, θά σας τό έξηγήσω άλλοτε. 'Ετρεξα λοιπόν πίσω από τό άμάξι σας και πήδησα έπάνω,

γιά νά σας άρπάξω τήν έπιστολή. Μά πάνω στη βία μου, μαζί με τήν έπιστολή άρπαξα και τήν καρφίτσα σας με τό Γαλάζιο Διαμάντι. Καταλαβαίνετε τώρα;

—Θεέ μου, ναι!...

—'Ψυχραμα λοιπόν. Μη φοβάστε. 'Όλα θά τελειώσουν καλά.

ΖΗΛΟΥΤΥΠΙΑ

'Η λαίδη Διάνα δέν πρόφτασε νά υποβάλη άλλες έρωτήσεις στον Σέρλοκ Χόλμς. Τήν ίδια στιγμή ή πόρτα άνοιξε κ' ό λόρδος Καίνικουρου ξεαναγίωσε, κρατώντας τό φρόρεμά τής.

—'Ιδού, ξετάσατε τό εσωμα τού έγκλήματος, ειτε ό λόρδος στον Σέρλοκ Χόλμς, άπλώνοντας τό φρόρεμα μπροστά στον ένδοξο άστινομωκό. Βιλέπετε; 'Ακριβώς, εκεί ήταν κρυφτωσμένο τό Γαλάζιο Διαμάντι.

—Χμ... 'Όχι δυνατά χέρι ό κλέφτης, ειτε ό άστινομωκόσ, έξετάζοντας τάχα προσεκτικά τόν στηθόδεσμο. Τό ύφρασμα εντε στερεό, εντε από κανέλινο μετάξι και μάλιστα από τό πιο φίνο. Δέν εντε εύκολο νά τό σχίση κανείς. Κι δίμως... 'Όσοσο θά ήθελα νά τό πάρω μαζί μόν τό φρόρεμα αυτό, άν δέν είχατε βέβαια νημά άντίτρηση, μιλαίδη, έπρόσθεσε ό Σέρλοκ Χόλμς, άποτεινόμενος στη Διάνα.

'Η μιλαίδη άπάντησε με μιá καταρατική κίνηση τής κεφαλής. Κι' ό Σέρλοκ Χόλμς εξακολούθησε:

—Σάς εύχαριστώ, μιλαίδη. Και τώρα θά παρακαλέσω τόν μιλόδο νά τό κάνει ό ίδιος ένα δέμα. Δέν μπορώ νά τό πάρω έτσι στό δρόμο...

'Ο λόρδος δέν φαινόταν καθόλου εύχαριστημένος, γιατί θάκανε πάλι κάτω, πού θά μπορούσε θαιμάσια νά τό κάνει ένας άποσοδής-ποτε άτ' τούς πολυάριθμους υπαρέτες του. Συνεπαραθέμενος δίμως τήν άνάγκη τής αυστιακότητος, ξεανάφυγε πάλι άτ' τό δωμάτιο.

—'Ακούσατε, μιλαίδη, ψθύρισε τότε ό Χόλμς στη Διάνα. Θέλω νά σας δίσω μερικέσ έξηγήσεις γιά τή συμπεριφορά μου... άλλ' όχι έδω τώρα. Γιατί ό λόρδος δέν θά μάς άφήση μόνους παρά λίγα μόνω λεπτά. Πρέπει νά είμαστε οι δύο μας, έντελώς μόνω. Σάς περιμένο λοιπόν άποψε στό σπίτι μου, όδός Βικτωρίας. Για μεγαλύτερη ασφάλεια, θά σας συνδέψη ό μαθητής μου Χάρου Τάξον, ό άποιος θά σας περιμένη έξω άτ' τό μέγαρό σας. 'Εμπιστευθήτε στό Χάρου, έγγωώμαι εγώ γι' αυτόν.

—'Αδύνατον!... άπάντησε ή λαίδη άναστεναζόντας. Πώς θά τολμούσα νά φύγω άτ' τό σπίτι αυτό, χωρίς νά ύποψιασθή ό λόρδος σ' αυτός μου;

—'Ο λόρδος Καίνικουρου θά εντε άποψε μακριά άτ' τό Λονδίνο, άπάντησε ό Σέρλοκ Χόλμς μ' ένα τόνο πού έδειχνε, ότι ήταν έντελώς βέβαιος γι' αυτό πού έλεγε.

'Η λαίδη Διάνα παραξενεύτηκε άτ' τά λόγια του και τόν κτύταξε μ' ένα βλέμμα έρωτηματικό.

—Θά λάβω τό μέτρα μου, εξακολούθησε ό Χόλμς, μην άνησυχήτε. Θά στελλω άροκέτá μακριά άποψε τό λόρδο. Σάς περιμένο λοιπόν χωρίς άλλο. Θά σας δείξω τό Γαλάζιο Διαμάντι. Και μέσα σε λίγες μέρες θά τό παραδώσουμε στον λόρδο σύζυγό σας. 'Επειτα, μιλαίδη, εξακολούθησε ό Χόλμς ύψώνοντας τόν τόνο τής φωνής του— γιαντί με τό έξασκημένο αυτί του, άκουσε τόν ήπώκοφο κρότο των βηματών τού λόρδου, πού ξεαναρχότανε με τό δέμα στο χέρι— τό μετάξω κομμάτι πού λείπει άτ' τόν στηθόδεσμο, εντε ένα σκουδαίο και πολύ χρήσιμο στοιχείο πού μπορεί πολλά ν' άποδείξη... 'Ελαξω λοιπόν, ότι πού γρήγορα θά τό βρω κάτω έδω... στό Λονδίνο.

Αυτή τή στιγμή ή πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα ό λόρδος, κρατώντας ένα δέμα τυλιγμένο με χαρτί. Πλησίασε τόν άστινομωκό και τού τό έδωσε. 'Ο Σέρλοκ Χόλμς τό πήρε και συνέτρεσε στη μιλαίδη νά εντε ήσυχη, έφ' όσον τήν έβεβαίωσε, ότι πούλ σίντομα θάπα-νε τόν κλέφτη.

'Ο Σέρλοκ Χόλμς. (Εικόν 'Αγγλου ζωγράφου)

('Ακολουθεί)